

Seri la Operă

(Costin Popa – 5 iulie 2021)

Florena Radu

În condițiile forțate de împrejurări ale reprezentării în durate limitate a spectacolelor de la Opera bucureșteană, fără ca publicul să fie măcar anunțat prin afișe că va vedea selecțiuni dintr-un titlu, am preferat să urmăresc câteva concerte și recitaluri. Mai întâi, cele două gale aniversare dedicate Elenei Moșuc și Ruxandrei Donose, recenzate în paginile Cronicii Muzicale on-line.

Din nou, despre Studioul „Ludovic Spiess”

M-am bucurat apoi să văd că sub auspiciile Studioului Experimental în Artele Spectacolului Muzical „Ludovic Spiess”, coordonat de Adriana Moiescu, se desfășoară seri lirice, ce-i drept cu timiditate, iată, un recital al baritonului Daniel Pop și altul, al deloc cunoscutei mezzosoprane Florena Radu.

Am mai notat și înainte de perioada pandemică. Studioul „Ludovic Spiess”, o entitate similară cu cele adiacente tuturor marilor teatre de operă ale lumii, Scala, Covent Garden, Metropolitan, Bayerische Staatsoper din München, Opera de Stat din Viena, Teatrul Mariinsky din Sankt Petersburg, Operele din Los Angeles sau San Francisco etc., trebuie să devină motor și susținător al primei scene lirice naționale, cu scopul desăvârșirii formării tinerilor cântăreți – absolvenți sau nu de studii superioare de specialitate, prin construirea unei stagiuni paralele cu cea a Operei mari, menite să aducă practică de scenă și concert. Pe lângă spectacole și recitaluri, se pot organiza cursuri de măiestrie vocală și scenică, concursuri tematice pentru rolurile dintr-un opus, experimente scenice. Un parteneriat productiv cu Universitatea Națională de Muzică sau chiar cu

secțiile de regie ale Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică mi se par căi de defrișat. Afișele Operei trebuie să marcheze mai curajos, mai vizibil, sigla Studioului „Ludovic Spiess” (există, oare?), chiar sub cea a ONB pentru producțiile acestuia, să-l facă mai cunoscut. Cred că un capitol special din bugetul Operei Naționale București ar trebui rezervat finanțării Studioului și conducerea, fie interimară, fie pe termen lung, să-i aloce timp și spațiu. De asemenea, cred că tematicile proiectelor de management cerute la concursurile directoriale organizate de Ministerul Culturii pentru Opera Națională București ar trebui să includă și subiecte specifice Studioului.

De interes a fost...

Florena Radu

...apariția tinerei Florena Radu într-un recital cu pian (Mihaela Vîlcea) dedicat exclusiv muzicii franceze. Un demers pretențios întrucât pronunția în limba unor Saint-Saëns, Bizet, Delibes, Offenbach nu reușește întotdeauna. Posesoare a unui glas cald, intens timbrat, artista a frazat fluid, chiar dacă nu s-a dăruit pe de-a-ntregul expresiei atrăgătoare a Dalilei (aria „Mon coeur s'ouvre à ta voix”), așa cum o făcuse în prima arie „Printemps qui commence” din „Samson și Dalila” de Saint-Saëns. A cântat „Chanson bohème” din „Carmen” de Bizet fără impuls și cu un Sol diez final nepus în valoare iar apoi, în duetul cu José (Lucian Corchiș), dansul acompaniat de castagnete (percuționistul Alexandru Stroe în culise) n-a avut acuratețe intonațională și acutele (Sol) dinaintea ariei tenorului au fost întrucâtva aspre.

Cu plusurile și minusurile serii, recitalul Florenei Radu a confirmat chiar scopul unei asemenea programări la Studioul „Ludovic Spiess”.

I-au mai ținut companie „single” baritonii Vasile Chișiu (note înalte solide în cavatina lui Figaro din „Bărbierul din Sevilla” de Rossini și în scena morții lui Posa din „Don Carlos” de Verdi), Daniel Filipescu (prestații lirice cunoscute în ariile „Non più andrai” din „Nunta lui Figaro” de Mozart, „Come Paride vezzoso” din „Elixirul dragostei” de Donizetti), precum și aproape sexagenara soprană Mihaela Stanciu, model de prospețime vocală, strălucire și emoție în aria „Il faut partir” („Fiica regimentului” de Donizetti) și în cea a Micaëlei din „Carmen”. Un mare Bravo!

pentru tehnica suverană. Anterior glasul artei se armonizase frumos cu cel al Florenei Radu în Barcarola din „Povestirile lui Hoffmann” de Offenbach și în duetul din „Lakmé” de Delibes.

De ce, extraordinară?

Așa s-a numit Gala de închidere a stagiunii 2020-21, un sezon chinuit de molimă. Am avut speranțe că anunțatul concert va avea ceva cu totul ieșit din comun, oaspeți străini de notorietate, români din diaspora mult doriți de public. Nimeni din toți aceștia. Doar numele mezzosopranei Emanuela Pascu se distingea ca nou între cunoscuți salariați ai Operei. Prea puțin pentru a justifica un asemenea titlu de afiș.

Emanuela Pascu

Așadar, să încep cu revenirea Emanuelei Pascu la București. Nu mai fusese din 2018, după debutul în rolul titular din „Carmen”. Făcea parte pe atunci din Atelierul liric al Academiei Operei Naționale pariziene, cum spuneam, echivalentul Studioului „Ludovic Spiess” de la noi. Acum a cântat mai întâi Habanera din opera lui Bizet, cu același glas bogat în armonice (poate crescut în consistență) ce a conturat o eroină „du chair et du sang” și a dat câteva replici în alte două fragmente din același titlu, aria toreadorului (o binecunoscută lectură a baritonului Ștefan Ignat) și cvintetului din actul secund, alături de tenorii Andrei Lazăr (Dancairo), Valentin Racoveanu (Remendado), soprana Stanca Maria Manoleanu (Frasquita), mezzosoprana Sorana Negrea (Mércédès), ultimele două intervenind și în amintita arie a toreadorului. În orice caz, Emanuela Pascu trebuie reinvitată la Operă, pentru o contribuție substanțială într-un spectacol. Este o artistă foarte valoroasă. Până să se bucure de ea alte nații, să n-o uităm.

Fragmentele din „Carmen” s-au încheiat cu aria Micaëlei, interpretată de inoxidabila Mihaela Stanciu.

Emanuela Pascu

Programul Galei a fost dedicat în mare măsură componisticii franceze. Un opus mai rar interpretat, Fantezia „Faust” de Wieniawski inspirată din câteva secvențe eminamente lirice ale operei lui Gounod (sarcasticul Rondo al lui Mefisto face excepție), a revenit violonistului Rafael Butaru, un artist „de orchestră”, concertmaestrul instrumentiștilor Operei Naționale București care l-au acompaniat sub conducerea dirijorului Vlad Conta. Apoi tenorul Lucian Corchiș a redat inspirat linia melodică a lui Gounod în cavatina lui Faust, după care soprana Crina Zancu a cântat expansiv aria bijuteriilor din același opus. A urmat corul soldaților.

Într-un demers de diversificare a repertoriului de concert abordat până acum, baritonul Adrian Mărcan a susținut într-o remarcabilă formă vocală cântecul de pahar „Ô vin, dissipe la tristesse” din „Hamlet” de Ambroise Thomas, cu o lectură cvasi-eroică. Va urma deslușirea complexului spirit al arhetipalului personaj, anunțat chiar de titlul ariei. Alături de tenorul Liviu Indricău. Mărcan a interpretat și duetul Carlos-Posa din „Don Carlos”, prefațând o altă pagină verdiană, „Ave Maria” din „Otello”, căreia soprana Iulia Isaev i-a conferit întregul său rafinament de cânt.

În „Boema” de Puccini, soprana Irina Iordăchescu a adus unda de sensibilitate a ariei lui Mimì din primul act, în timp ce Oana Andra a cântat cu șarm valsul Musettei, consolidând o vocalitate nouă, de câțiva vreme anunțată, cea de soprană. Aria „Recondita armonia” din „Tosca” a fost tălmăcită prin tăiosul glas al tenorului Liviu Indricău.

A fost o serată de succes pentru publicul care a umplut, în limita restricțiilor sanitare, sala din Splai. Începutul programului se făcuse prin uvertura „Liliacul” de Johann Strauss-fiul, iar încheierea a propus un fragment din marea scenă triumfală a „Aidei” de Verdi. Experimentata baghetă a lui Vlad Conta și buna pregătire a corului (Daniel Jinga) au ieșit în evidență.

Conceptul regizoral a aparținut lui Alexandru Nagy, care s-a văzut nevoit să aleagă între aparițiile soliștilor în costume de rol, de concert sau chiar de stradă, în timp ce corul a optat pentru costumațiile de spectacol. Prezentarea a fost făcută, ca amfitrion, de Bogdan Chenciu. I-aș spune un singur lucru. Accentul la pronunția primului cuvânt al cunoscutei arii pucciniene „Recondita armonia” este pe „o”, nu pe „i”. Se știe din copilărie.